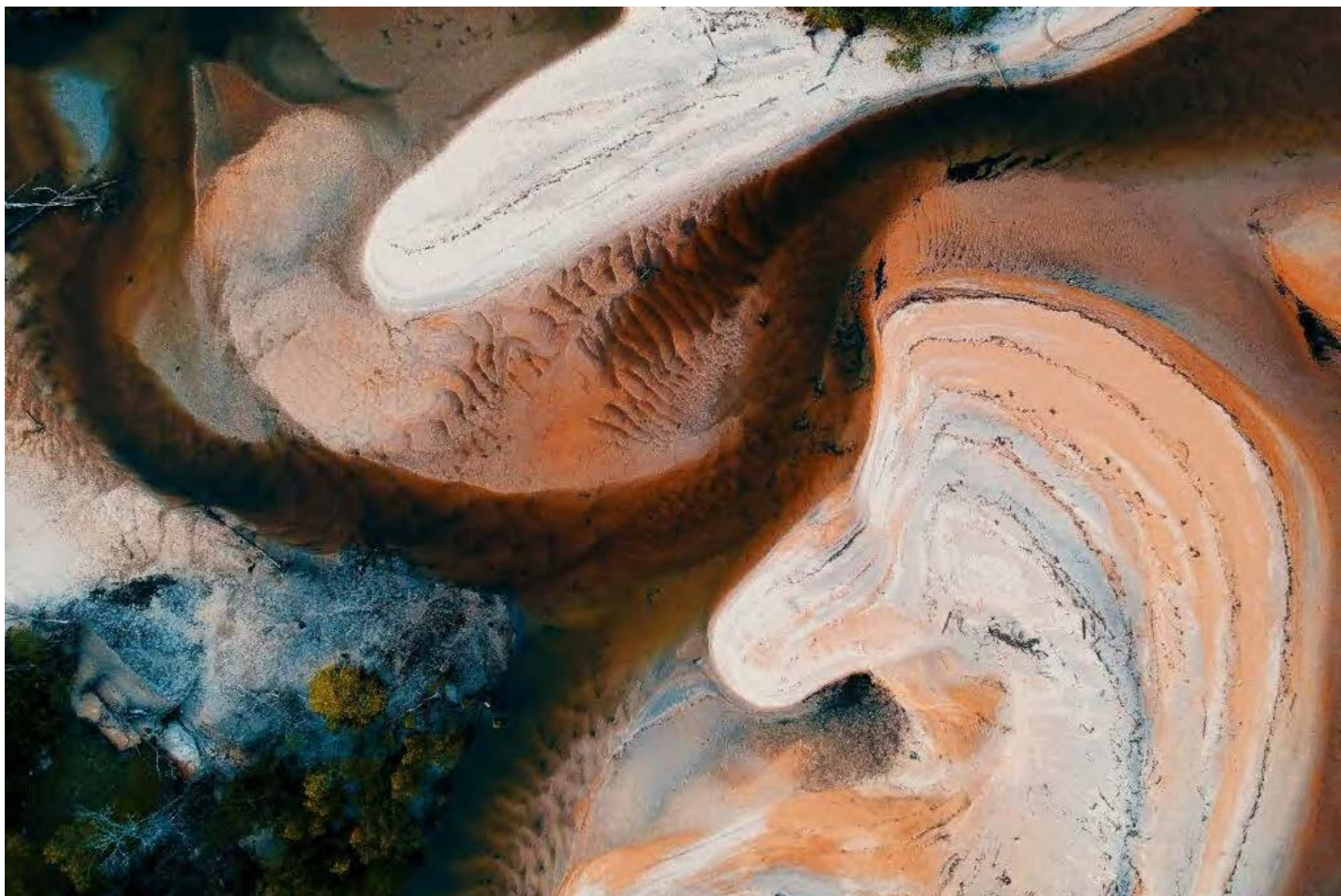

Maczák Orsolya Rita

A MECCS

[MINDEN KIS NESZ]

2021-05-13 | MINDEN KIS NESZ, NOVELLA

A kávé elfogyott, a tejszínhab maradéka a pohár szélére száradt. Második kávéhoz késő van, sörhöz még korán. Kávé napszak, sör napszak, vidéken így tagolódik az idő, a kettő között meg a holtidő, a nők mosogatnak, a férfiak nézik a meccset. Hallom a feleségem hangját a konyhából, két szobányira innen, mintha kiáltana. Ahhoz halk,

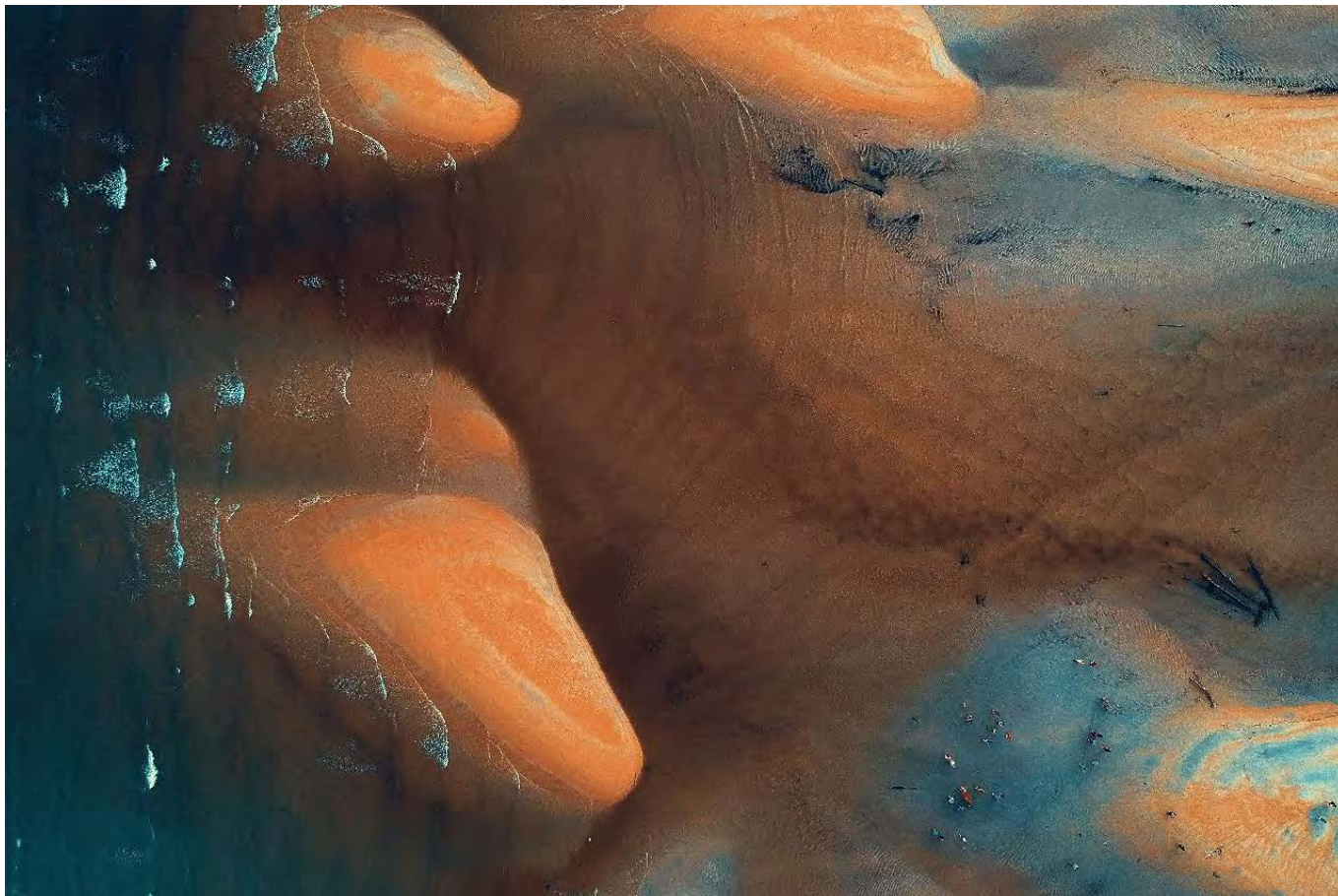
hogy nekem szóljon, de ahhoz hangos, hogy az anyjához beszéljen, akivel egy légtérben van. Az apja itt alszik mellettem, a fotelban ülve. Horkol, hangja, mint Darth Vaderé, a szája is olyan formán elnyílt a hátrabilent fején.

ujjam a némító gombján

Azért megy a meccs. Lenémítva, én némítottam le, amikor a feleségem a távolban azzal a sehova sem tehető hangerővel mondott valamit. Mivel én nem

nézem, apósom meg az első öt percben elaludt, elvettem a fotel karfájáról az irányítót, és megnyomtam a keresztben áthúzott hangszóró gombot, aztán füleltem, hogy a feleségem nekem szólt-e. Kikiabálhatnék, hogy „Mi?”, vagy ki is mehettem volna, hogy illedelmesen megkérdezzem, kellek-e, de inkább kihasználom a ritka alkalmat, hogy senki semmit sem akar tőlem. Amikor a sportkommentátor hangja és a szurkolói alapzaj is elvágódott, csak a horkolás és a tányércsörömpölés kettőse maradt, abban ülök azóta. Nézem a képernyőt, ujjam a némító gombján, az ábra lekopott, azon gondolkodom, vajon az apósom milyen gyakran hiszi, hogy a konyhából szóltak.

Délelőtt még esett, mostanra viszont újra csiripelnek a madarak, jó lenne elmenni sétálni, vagy mondjuk, ablakot nyitni pár percre, hogy legalább ötven százalék esőszag legyen az ötven százalék zöldséglevesben. Igazából be kéne hívnom a feleségemet, most megkérdezhetném titokban, hogy a munkára hivatkozva nem megyünk-e mégis ma este haza, és akkor nem kell az éjszakát tollpaplanba fulladva töltenem. Persze a tollpaplan is csak kifogás, nem is vagyok allergiás, ráadásul már ezt is kihúzták a fejem alól, új bútorház nyílt a szomszédban, ebéd előtt még meg is mutogatta anyósom az új ágyneműgarnitúrát, amit direkt a kedvünkért vettek.

„Ilyen kicsi takarók is voltak!”, mutatta nevetve a két kezét kitárva, mire az apósom hozzá tette, hogy nem érti, minek kisebb takarót venni a gyerekeknek, a hétköznapiiban talán elvesznek? A feleségem erre csak annyit mondott, hogy „édes”, én meg az ágyneműszekrényből kikandikáló ezeréves játékokat néztem, és erőlködnöm kellett, hogy ne látszódjon az orrom sarkába kúszó undor. Főleg egy rövid szőrű, fehér plüssmackó szúrt szemet, a bundáján kék filctoll nyoma és valami barnás folyadék éktelenkedett, de fennakadt szemű, besütött hajú babából is volt bőven.

ez nem mentség

„Mi az, miért nem nézitek a meccset?”, kérdezi feleségem a hátam mögött. Az ajtóban áll, két kezében egy-egy frissen mosott pohár, arcán döbbenet. Ha most otthon lennénk, valamelyik webshopot nézegetné a telefonján, én meg békében Fifázhatnék. Rámosolygok, megmondhatnám neki, hogy fogalmam sincs, kik játszanak, de szerintem az apjának

se, csakhogypontosan tudom, ez nem mentség. Tehetetlenül széttárom a kezem, miközben az apjára nézek, mintha puszta figyelmességéből némítottam volna le a tévét, hogy amaz pihenhessen.

A feleségem szinte riadtan néz, kimegy, és amikor visszatér, egyik kezében továbbra is pohár, de másikban már egy üveg sör van. Hozzám lép, gyorsan a kezembe nyomja, lopva az apjára pillant, aki egy pillanatra abbahagyja a horkolást, a tátott szája bámul vissza a feleségemre. Most talán megkérdezhetném, nem hozzuk-e előbbre a hazamenetelt, úgy érzem, hajlana rá, de mielőtt kinyitnám a számat, a feleségem a kapcsoló után nyúl, kiveszi a kezemből, és újra hangot ad. A bemondó zavartalanul folytatja, mintha mi se történt volna, a szurkolók se vettek észre semmit. A feleségem elveszi a kávéspoharat, az apja mellé, a karfára teszi a kapcsolót, és kimegy.

A sör hideg, a közönség zúgása és a horkolás kellemesen összefonódnak, elnyomva a madárdalt is, és a levestzagban gyorsan elúszik a délután. Amikor a nők előkerülnek a konyhából, és az apósom is felébred, a hosszú út fáradalmaira hivatkozva már

lefekvéshez készülődünk. Nyolc óra sincs még, és már az új paplan alatt fekszünk a feleségem gyerekkori szobájában. Hiába van vaksötét és teljes csend, úgy érzem, körülvesz valami vaskos anyag, lehet, csak az alacsony belmagasság teszi, és az autók megszokott ritmusának, a járókelők hangjának hiánya. Hallom, ahogy a hatalmas fák zúgnak a kertben, de az se állandó, a szélcsend egyre ritkuló perceiben sípol a csönd a fülemben.

„Van kedved?“, kérdezi a feleségem, és benyúl a takaró alá. Jólesne, ha valami lenullázná az agyamat, így nagy levegőt veszek, egy ideig az érintésére koncentrálok, aztán fölébe kerülök. Újra vihar támadhat, mert egyre erősödik az ablakon túli zúgás. Lehunyom a szemem. Morajlik, mintha egy egész lelátónyi tömeg kísérné figyelemmel minden mozdulatomat. Eszembe jut a feleségem retkes gyerekkori mackója, és a szekrény belsejéből, a nehéz, zárt ajtót is átfúrva több száz szempár szúrását érzem a hátamban.

kép | jumpstory.com